







30

31.

32.

33

34

35



1752.

30. Richterius, Jo. Tobias : Selectiora juris principia ad Reg. Lib. XV.
31. Richterius, Jo. Tobias : De sumptibus studiorum ad peculiarem quasi castrensium non pertinentibus.
32. Richterius, Jo. Tobias : De testamento a judice incompetente in territorio alicui condito, invalido.
33. Richterius, Jo. Tobias : De effectu pacti sine donis consecum inibi, quo simul investitus in liberam, inter vivos et mortis causa, de fundo disponitur. . . . . consentit.
34. Richterius, Jo. Tobias : Selectiora juris principia ad Reg. I. XII. Disp. 19.
35. Richterius, Jo. Tobias : Selectiora juris principia ad Lib. XIV. Disp. 21.

1752.

36. Richterius, Jo. Tobias : Selectio juris principia  
et Org lib XIII. Trip. 20. 42
37. Rivinus, Joann. Florens, fac. jur. advocat.  
Carius : Programma, quo solennia doctoralia  
Christiani Florici Breuningii indicit. 43
38. Rivinus, Joann. Florens : De exactioe legati  
prie causae sub modo relicti. 44
39. Rivinus, Joann. Florens : De filio in testamento  
parentum privilegiato non inheredando 45
40. Romanus, Franciscus Justicellus, fac. jur. advocat.  
cellarius : Programma, quo solennia inaugu-  
ratis Corti Justicellus Mulleri indicit. 46
41. Siegel, Johann Gottlob : De jure superficiario  
reali quidem, et hominum ubi vero haud  
trahendo. Programma, quo ad rationem 47

aus fiscalibus iuribus.

42. Liegel, Jo. Guilielmus: De legitima ex fundo  
petenda.

43. Hieglitz, Anton Ludovicus: De fideicommissis fa-  
miliae ab eis, quorum interest, sublatiis

44. Tilius, Jo. Domicil: Luminis lunaris theoria  
nova, argumentis Cl. Euleri superstructa.

45. Wagnerus, Rudens: De Distinctione territoriorum  
imperii in clausa et non clausa. Disputatio  
posterioris juris publici.

46. Wagnerus, Rudens: De Distinctione territorio-  
rum imperii in clausa et non clausa.  
Opp. prior. h. d. t.

47. Wechslerus, Christianus <sup>Friedrichus</sup>: De genio  
praeside unicuique proprio.

1752.

48. Wierschmeyer, Tristram Coritus: De ecclesia  
et personis ecclesiasticis in genere.
49. Zoller, Fridericus Guilielmus: De sententia Ulpiana  
1662 H, qualis in fraudem creditorum:  
ejusque jure Saxonico facta correctione  
Programma, quo orationem adhiberi indicet.
50. Zoller, Fridericus Guilielmus: De renunciatione  
hereditatis a filia jurato facta, ob enormem  
laesionem rescindenda.



8470.

1752, 37

P

PROCANCELLARIVS  
D. IOHANNES FLORENS RIVINVS

GOD. P. P. CAN. MARTISE. DECANVS ECCLESIAE WVRCENSIS,  
ACAD. DECEMVR ET FACVLTAT. IVRID. ASSES.

SOLENNIA DOCTORALIA  
CANDIDATI PRAECLARISSIMI  
CHRISTIANI HENRICI BREVNINGII

DIE XXV. MAI. MDCCLII HABENDA

I N D I C I T.







**C**ommemorarunt nouissimo tempore Nouellae publicae casum tragicum e Gallia ad nos perlatum, de coniugibus duobus, qui sub nomine Etienne nobis innotuerunt, ac vno eodemque tempore aqua submersi perierunt, super quorum comorientium opima hereditate lis coram Parlamento agitata inter vtriusque heredes ab intestato. Nondum excidit memoria triste fatum, quod familia nobilis de L. Mense Sept. anni quadragesimi quinti huius seculi experta fuerat, dum mater vidua, vna cum tribus filiabus diuersorum annorum, vi fluminis correptae miseram vitam finierant, quod itidem causam praebuit, vt inter se filiarum patruces ac cognatae, actorum partes sustinentes, et matris, simul defunctae collaterales, de successione allodiali ac geradica coram Regimine C. contenderent. In facto illud singulare occurrebat, quod rhedarius, qui quidem in pari cum illis periculo constitutus fuerat, vitam vero propitio fato praedae loco reportauerat, dubium quidem testimonium, sed tamen collateralibus defunctae matris, quam super vixisse filiabus opinabatur, magis fauorabile,

## IV

le, reddiderat. Actis ad Ordinem nostrum transmissis, in sententia Mense Maio 1746. lata, non dubitabat I. E. M., quae correa erat, extinctarum morte quatuor personarum geradam, quippe matris aequae ac filiarum proximae cognatae vnice addicere; at quoad reliquam successionem, vtrique parti aequale ius succedendi tribuebat, reseruata tamen probatione actoribus, quod filiae prius fuerint extinctae, reseruata reis reprobatione, et vtrique parti iuramenti delatione, his commotus rationibus decidendi: **Die weil die Fr. v. L. mit ihren 3 Töchtern im Elsterstrom ertrunken und umgekommen, diese aber, besage des extractis aus dem Kirchenbuche, wenigstens die beyden ältesten, die annos pubertatis überschritten, dadurch die rechtl. Vermuthung erwächset, daß sie, oder doch eine von ihnen die Mutter überlebet, solchergestalt Al. als deren leibl. Vaters vollbürtige Geschwister, mit Beklagten, als deren verbliebenen Mutter leibl. Bruder und Schwestern in gleichem Grade stehen, mithin aequis partibus succediren.** **Indeßen obige praesumption quoad ordinem mortis per contrariam probationem, so auch eines einzigen Zeugens testimonium de visu proprio, nach Befinden nicht gänzl. ausschließet, elidiret und abgelehnt werden mag; gleichwohl durch des einseitig abgehörten Zeugens Aussage, dabey Gegentheil mit keinen interrogatoriis gehöret, sich auch sonsten mancherley Bedencklichkeiten dabey ereignen, solches nicht bewerkstelligen mögen, diessenmach ein ordentlicher Beweis zu reseruiren.** Quae sententia post peractam probationem et reprobationem triennio post, vt accepimus, eundem calculum meruit. Memini, gratiosum Medicorum ordinem, eodem tempore, anno 1745. de hoc casu dubio interrogatum, falcem suam non quidem in alienam messem immisisse, sed saltem secundum regulas artis salutaris et physices, in

in auxilium tamen vocatis legibus nostris ciuilibus, respondisse: iuxta testis superius nominati relationem, et circumstantias adductas, verosimilius videri, filias citius quam matrem extinctam, nequam tamen tuto illud et pro certo asseri posse; et ad alteram quaestionem, rationibus in vtramque partem adductis, iudicium vltimato adiecit: quod aequae vna et reliquae filiarum matri, ac in contrarium mater filibus superuiuere potuerit, euentualiter illud potius, quam hoc, accidisse praesumendum sit, prouocando infimul ad Leges ciuiles. Lectu iucundae sunt, rationes in medium allatae: vim vitalem nempe iuxta aetatem filiarum maiorem et ad resistendum morti aptiorem, longiorisque durationis, quam quidem in annis matris, prouectioris aetate, esse quaerendam: Plurima extare exempla personarum, penes quas, in prinis sexus sequioris, aquis submersas, pulsus venarum in arteriis externis et obuiis, cessare inceperit, ac quae respirationem immoto pectore, et saltem per modicas commotiones diaphragmatis praestiterint, nihilominus adhibita diligenti cura, et ope venae sectionis, reuocillatae: Nec submersionem mortis signum esse absolutum, cum eiusmodi personae semel atque iterum extractae vndis, per longum temporis spatium seruatae fuerint. Qua in parte ad *Zachiae Quaest. medico Legal. XII L. V. T. 2. p. 439.* prouocauit, ex cuius opinione, homo per plures horas, immo integras dies, in viuus sub aqua super esse possit, quemadmodum *Winslow in disert. Sur l'incertitude des Signes de la mort. c. III. p. 66.* ficit personas diuersae aetatis, quae per sedecim horas, praesertim, si aqua non adeo frigida, viuae extractae, et seruatae; in exemplum adductis etiam vrinatoribus. Denique, sic concludit Facultas medica: posse in vi vitae, pro diuersitate indiuiduorum, varias concurrere circumstantias et qualitates, quae neque iuxta aetatem, neque fecundum

## VI

cundum statum corporis, eiusque robur, magnitudinem obicium et impedimentorum, imprimis cordi et cerebro admotorum, factis emetiri aut cognoscere liceat. Adeoque versamur in tenebris. Sed an non, si de pariter extinctis dubitationes emergunt, ex cadaverum sectione aliqua lux accendi poterit? cum a laesionum grauitate et excellentia, ad mortis celeritatem concludi omnino possit: An non et aetas et sexus, et animi cognita temperies, et debilitas ex morbis, aliquid ad extricandos eiusmodi controuersiae nodos conferre valebit? Adeundus. *Prof. Med. Primar. et Fac. suae Decanus, Hebenstreitius*, in eleganti et per vtili libello, quem *Anthropologiam forensam* inscripsit, quoque officium medici circa rem publicam, causasque dicendas instruit *Sect. II. Cap. IV. de dubio animi atque corporis statu §. 24.* Sed quid dicemus, si eiusmodi submersae vndarum vi personae, diuerso tempore et ex longo interuallo inueniantur et extrahantur, sicut in casu memorato contigit, quo vna filiarum septem demum elapsis septimanis, in loco per semi miliare, ab eo quo reliquae inuentae, dissito, comparuit, ita vt vix inspectio cadaueris locum inuenire possit? Finge vterius, tria extare cadauera, quae vno periculo occubuerunt; in singulis grauissimas laesiones, et vulnera haud dubie lethalia se exerere? lubenter coniecturae locum darem, modo me certiore redderes, quoto momento primus, secundus, tertius, animam efflauerit, quoque tempore et an non morte iam subsequuta demum inflicta fuerint ista vulnera? an non vnus alterue apoplexia correptus? aut frigore obriguerit? an non quisquam eorum arte aut vestitus adiumentis, natando per aliquod tempus vitam protraxerit? Immo, si ad extremum me redegeris, vt tibi omnia larga manu concedere coactus fuerim, remanebunt tamen vndique verosimiles coniecturae, fallaces conclusiones, et nudaedemonstra-

monstrationes ad hominem, nec apodictica certitudine audebit quisquam, alterum prae altero expirasse, adstruere. An ergo in foro, ubi solenniores et clariores probationes desiderantur, quenquam condemnare, aut ipsi hereditatem optimam infortunio eripere par est, quae alias ordinario modo eidem obuenire debuisset? An non excluso ab istiusmodi hereditate, perpetua eademque iusta causa conquerendi de iniuria sibi per fallaces eiusmodi coniecturas, seu potius fictiones, illata, suppetet, qui, se potiore, vel saltem aequali iure gaudere, non sine iuris specie existimabit? An non fortasse lis dirimenda per iuramentum suppletorium, aut purgatorium legale? quod ego quidem plane non admittendum esse censeo, nec rem aleae committi patior. Iudex ex actis informandus est per testes aut documenta, et si semiplena adest probatio, pars defectum probationis supplere, aut aduersarius grauissimis iudiciis oneratus eadem purgatorio declinare debet: At nunquam conscientiae aut saltem notitiae alterius committi poterit negotium et causae decisio, quae perpetuo, dubitantem et fluctuantem animum et erronam conscientiam relinquit; quae non aliter, quam spe lucri ex praestatione iuramenti obuenientis, tranquilla reddi et sopiri poterit. Non incognitae sunt leges civiles, quae in his dubiis quaestionibus, in primis in discrimine annorum, et ex pubertate filii qui cum patre matreue in communi periculo perierat, fundamentum decisionis collocant *L. 9. 22. 23. ff. de reb. dub.* In cuius legis *9. pr.* in verbis: *quia comparatio posterioris decedentis ex* F A C T O *prioris mortui sumitur*, tam in florentinis, quam in caeteris libris, manifestum mendum extare, notauit *Radulph. Fornerius Rerum quotid. Lib. VI. Cap. IX.* cum pariter mortuis impuberibus, de quibus ibidem agitur, nullo modo conueniat subiecta ratio, si facto legas, optime vero quadrare videatur, si hoc modo: fa-

## VIII

to restituas, quia comparatio posterioris decedentis ex fato prioris mortui sumitur. Sed antinomia quaedam inter hanc *L. 9. et L. 17. §. 7. ad Sc. Treb.* intercedere videtur, quam tollere, eandemque propter diuersitatem casuum conciliare inuicem studuit *Ludou. Charondas verosimil. Cap. XXI. num. 4.* Neque me latet, sententiam *Triphonii* in *L. 9. §. f. ff. de reb. dub.* quod, si *Lucius Titius* cum filio pubere perierit, intelligatur super vixisse filium patri; si impubes cum patre filius perierit, credatur pater superuixisse; quam *Inuolenus* in *L. 22. eod.* de matre quoque asserit, pubere filio cum matre naufragio pereunte, quippe cum explorari non possit, vter prior extinctus humanius sit credere, filium diutius vixisse, tam altas radices in mentibus Ictorum et in foro, teste *Carpzouio P. III. C. XVII. def. 10. sequ.* et quem in partes vocauit *Menochio*, egisse vt legalem hanc praesumptionem obuientibus casibus, non tantum quoad lineas ascendentes et descendentes, sed et quandoque quoad collateralem admiserint. Euolui merentur de dubia hac et intricata doctrina *Lazarus Foenutius de momento temporis. Christian. Thomasius depriorit. ac posterit. temp. dubia et incerta, Lipsiae olim proposita. et Diss. inaug. special. Ioh. Georg. Burmanni, de praesumpto ordine mortalitatis commorientium in linea recta Rostochii 1734. ventit.* Nec silenda est eorum opinio, qui cum *Heineccio* in *Pand. h. t.* rem ex eo quod vt plurimum contingat, ita decidendam esse existimant. Sed re curatius perspecta, praefertim, cum significauerint Nouellae publicae superiore mense, causam supra commemoratam ita in Gallia fuisse decissam, vt extinctorum coniugum agnati et cognati, nullo respectu habito ad infantem simul submersum, aequis partibus inter se diuiderent, ego quoque eo procliuior, vt indistincte eo casu, quo duo pluresue vno casu periere, posthabito omni respectu personarum, sexus ac aetatis,



tatis, si mors certo probari nequeat, omnes commortuos eodemque momento enecatos, adeoque quemque ad suos ab intestato haeredes haereditatem transmisisse reputemus, et vulgatum istud: diuide et imperabis, hoc quoque casu admittamus, vt, quos sanguinis nexus iunxit, eosdem successione iungat emolumentum. Non enim is qui mundum prius ingressus, eodem prius egreditur: Mors senem et decrepitem secundum ordinem naturae citius ad tumulum vocat quam iuuenem, saepissime tamen turbato mortalitatis ordine, ceu loqui amat letus in *L. 15. ff. de inoff. test.* robustissimi iuuenes citius terrae mandantur, nec iunior in longius et senior recisus morte castigatur a *L. 2. ff. de term. moto*: Nec pericula et infortunium seruant ordinem naturae, vt senior prius, et tum is cui prima aetas, extinguatur. Regulariter ea quae eodem momento, adeoque et ea quae in communi periculo eueniunt, facta dicuntur in vno eodemque articulo et instanti, vt inter se non habeant nec prius nec posterius, sed punctum maneat indiuisibile. Verus quidem successione ordo ex mortis ordine pendet, et hereditas proximo agnato vel cognato defuncti merito addicenda, sed equis rem facti tam ambiguam, vter in violentae mortis angustiis primus occubuerit? probatam dabit? vtriusque heredes se fundant in morte et exinde proueniente iure successione, mors certa, sed momentum mortis incertissimum, igitur in litigantibus non deficit ius sed probatio, adeoque secundum id quod vtrinque aequaliter probatum, est pronuncianum; id vero, in cuius probatione vtraque pars defecit, nempe tempus mortis, non attendi debet. Vti impossibile nulla est obligatio, ita profecto nulla obligatio aut necessitas probationis imponenda partibus ad probationem impossibilem suscipiendam. Igitur, ne pars vna aut altera laedatur, in summa hac facti incertitudine gaudeant aequali iure.

B

Nec

## X

Nec discrimen admitto inter periculi genus, an plures in naufragio perierint? an fulmine tacti? an ruinosis aedibus opprimantur? an veneno necati sint plures? quem vltimum casum *Gerh. Feltmarius de caduere inspic. cap. XXIX.* propemodum inextricabilem esse censet. Eleganter *Vlpianus* in *L. 32. §. 14. ff. de don. int. v. et vx.* in qua quaestionem mouet de morte vtriusque donantis et donatarii, si ambo decesserint naufragio forte, vel ruina, vel incendio, et non appareat quis ante spiritum posuerit, et putat *Vlpianus*, magis donationem valuisse, idque ex verbis orationis, quae ita concepta: *Si prior vita decesserit qui donatum accepit*, defendit, ea ratione suppeditata, quod non videatur, qui donatum accepit, prior vita decessisse, cum simul decesserint, proinde pergit: rectissime dicetur, vtrasque donationes valere, si forte donationibus inuicem factis simul decesserint, quia neuter alteri superuixerit. Continuatur etenim quasi tempus periculi et in vno eodemque momento temporis animam exspirasse, viresque vitae ad resistendum simul eos decessisse, existimandum est. Hac ratione profecto infinitis litibus et ambiguis processuum fatis, quibus necessario exacerbari solent animi litigantium, via praescinderetur. Seruat forum nostrum hanc aequitatem aliis occasionibus, velut, si vna die duobus creditoribus hypotheca iudicialiter constituta; aut a duobus arrestum impetratum, absque annotatione temporis et horae, vt moto concursu in vna eademque classi aequaliter et pro rata, locentur. Cur non in successibus, vbi superstitis luctuoso ac fatali casu propinquos suos, quos aequali amore prosecuti sunt, amiserunt, periculum et terminum vitae, qui vix aliquot horis, neutiquam vero integro die distare potest, prorogemus, ac tanquam commorientes, vno tempore animum posuerint, aequale

aequale haeredibus eorundum ius ac eodem tempore subnatum  
asseramus. Quid in aliis, velut dotis repetitione, obtineat, appa-  
ret ex *L. 26. pr. ff. de pact. dot. conf. L. 16. ff. de reb. dub.* Transeo a  
dubia maximopere hac successione ad Candidatum haud dubiae  
eruditionis, qui est

## CHRISTIANVS HENRICVS BREVNING

Natus Lipsiae Anno MDCCXIX. die XXIV. Dec. patre  
Iohanne Friderico, qui adolescentulorum et animos et mores  
in Schola patria, cui a D. Thoma nomen, format; matre  
vero Maria Regina, nata Schmidia, ante quadriennium pie de-  
functa. In prima pueritia parentis indefessa cura eundem in  
primis literarum et linguarum elementis erudiuit; postea ipsam  
hanc Scholam frequentavit, praeceptoribus vsus Winklero,  
Ernesti, Kriegelio, Dresigio, quorum omnium et beneuolen-  
tiam et singularem fidem grata mente praedicat. Ex quo pa-  
tris consensu et praeceptorum consilio Scholae vale dixit, Anno  
seculi huius XXXIX in numerum ciuium Almae matris recep-  
tus est. Repetiit Scholae praeceptoris sui, quem optimum appellat,  
Ernesti, in prosequendis litteris humanioribus, in philosophia vero  
Winkleri, et praeter eum Menzii ac Ludouici ex institutione pro-  
fecit. In Iurisprudentia addiscenda praeceptores habuit Kaestne-  
rum, vitae defunctum, Menkenium, nunc in Academia Iulia Antecef-  
forem. Plurima vero se debere profitetur publicis praelectionibus Il-  
lustris Ordinarii nostri Baueri. Me etiam ad ordinationem et princi-  
pia Processus differentem audiuit. Praeterea inter fuit Lectionibus  
publicis et priuatis Kühnholdi, Homelii, Collegae nostri coniun-

XII

Stiffimi, Sigellii, et b. Meinickenii. Exercuit etiam suum ingenium in disputando, prius praefide Kaestnero def. postea Sammetio. Communicauit insuper ea quae ipse ex iure hauserat cum quibusdam e commilitonibus suis. Tres prolusiones typis mandari curauit: I ad Orationem D. Pertinacis. II. ad Scetum Modestianum. III de Patria potestate iuris naturalis. Absolutis studiis, ante triennium ab ordine nostro Iuris vtriusque Baccalaureus creatus; dein in perpolienda iuris eruditione per aliquod tempus collocauit operam. Nuperrime summos in iure honores a nobis petiit, subiit examen, quod vocant rigorosum, in eoque egregie stetit. Superest, vt proximo Mercurii die, hora a merid. II. ad III. Lectione cursoria L. 52 C. de Episc. et Cler. explicet, insequente vero die Iouis Dissertationem inauguralem: De Praetore Romano et iure honorario, euerforibus iuris romani, sine praefide defendat. His peractis, constitutus a me, autoritate Regia Procancellario, Promotor, Vir Excellentissimus, Consultissimus, Dn. Fridericus Alexander Kühnhold Pand. P. P. Can. Numb. et Ordinis nostri Assessor, eidem dignitatem ac Iura Doctorum in hac Academia a nobis promotorum, spe tamen succedendi in Ordinem excepta, conferet. Quam panegyrim, vt Rector Academiae Magnificus, Ill. Comites, Proceres vtriusque Reipublicae grauiissimi, illustriorem reddant sua praesentia, eosdem o. o. rogatos cupio Lipsiae Festo Pentecost. MDCCCLII.

---

L I P S I A E

EX OFFICINA LANGENHEMIANA.

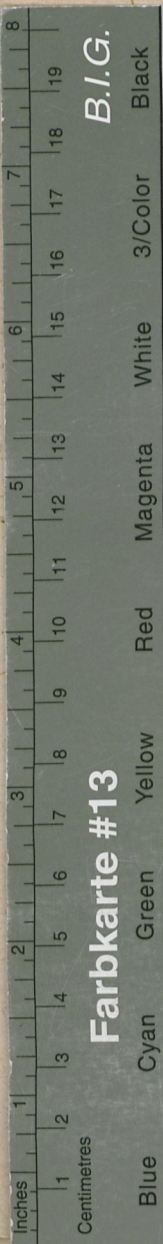


ULB Halle  
005 372 50X

3







B.I.G.

Farbkarte #13

1752,37  
P

ANCELLARIVS  
FLORENS RIVINVS

B. DECANVS ECCLESIAE WVRCENSIS,  
ET FACVLTAT. IVRID. ASSES.

DOCTORALIA

I PRAECLARISSIMI  
HENRICI BREVNINGII

L. MDCCLII HABENDA  
D I C I T.

